

ensstemmende med, hvad de fleste af de ærede Medlemmer her i Thinget vistnok anse for det Rette. Det er jo, som det lidt nok er yttret, saaledes, at det nuværende Flertal anser den nu gjældende Pensionslov for at være altsor gunstig for de Pensionsberettigede, hvorfor vi have søgt ved forskjellige meget moderate Forslag at gjøre en Forandring deri og faae Loven til at passe noget mere med, hvad vi anse for det Rigtige; men dette har Regjeringen, det andet Thing og Mindretallet her i Salen modsat sig. De have holdt paa den ganske overordentlig favorable Pensionslov, og vi have jo, som bekjendt, endnu, hvad der blev vedtaget i 1851. Naar dette er givet, maa det styrke os i den Fremgangsmaade, som vi maa anse for rigtig ved Fastsættelsen af Pensionsberettigelse efter den isølge vor Mening for Embedsmændene altsor gunstige og favorable Pensionslov, som nu havees. Dette forekommer mig at være en ganske naturlig Lankegang. Jeg vil ikke inklude mig paa de almindelige Betragtninger om Pensionsretten i og for sig, som enkelte Taler ere komne ind paa. Saalange vi ikke faae en Grundlovsforandring, maa vi have Pensionslove; vi kunne ikke affstaa Pensionslovene uden ved en Grundlovsforandring, og en saadan er der ikke Tale om for Dieblittet. Da der var Tale om en Grundlovsforandring, og vi forhandlede om Forandring i Grundloven af 1849, var der Sneg, som talte om at flyde Pensionsretten ud af Grundloven; den staaer der altsaa endnu, og der staaer kun den Fremgangsmaade aaben, som jeg ogsaa antager, at Thinget vil følge, mere og mere at begrænde de Pensionsberettigedes Antal. Jeg tror, at dette i det Hele efter Folkets Udsvikling er den rette Fremgangsmaade. Det ærede Medlem, som nærmest talte om Pensionsretten i Almindelighed, gjorde gjældende, at man maa ifjelne bestemt mellem de høiere Embedsmænd og Folket i Almindelighed. Der har jo, som bekjendt, fra Fortiden endnu vedligeholdt sig en vis Adskillelse mellem Embedsstanden og den øvrige Del af Befolkningen, og et af de Stjælmemærker, som endnu findes, og som træder stærkest frem, er netop paa den ene Side Pensionsretten og paa den anden Side: Hjælp Dig selv. Jeg tror ikke, at vi her kunne hævde dette Sidste, men vi kunne gaa frem paa den Maade, at vi fremkalde en Formindskelse af de Pensionsberettigedes Antal saa meget som muligt. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) henlevede Opmærksomheden paa, hvad jeg ogsaa vil gjøre opmærksom paa, at det synes, som om der i den nyeste og seneste Tid bliver gjort større Anstregelser for at faae Pensionsretten udvidet, idet det andet Thing jo i et Lovforslag, som vi snart ville faae forelagt her igjen, har villet udvide Pensionsretten paa et andet Omraade til flere Bestillingsmænd. Men jo mere vi se, at denne Bestræbelse bliver almindelig, og jo vigtigere vi anse den for

at være, desto mere aarvaagne og paapassende maa vi ogsaa være for ikke at komme ind paa den gamle Vej, som vi troede var forladt. — Det undrer mig, at Nogen af de Herrer kunde være overrasket over den Barme, hvormed det ærede Medlem for Kolbing talte Fyrskippernes Sag. Vi vide jo alle, hvilken Fortjærlighed det ærede Medlem nærer for Folk, der leve paa Søen og af Søen, og jeg for mit Vedkommende vilde være bleven mere forbauset, hvis denne Udtalelse ikke var kommen frem. Jeg smilte ganske vist en Smule, da han vilde røre Thingets Hjerte ved at sige! Lader os tænke os, at vi skulde være Fyrskippere om Vinteren. Ja, deri har det ærede Medlem Ret, thi hvis vi skulde lade os bestemme deraf, vilde vi give meget mere, end den ærede Minister foreslaar, thi det, der bekommer Fyrskipperen godt, vilde bekomme os saare ilde. Enhver befinder sig jo bedst i sit Element. Fyrskipperen er vant til Søen, han har fra tidligere Tid indlevet sig i disse Forhold og befinder sig ikke nær saa godt paa Landjorden, som naar han er paa Søen. — Med Hensyn til dette Afdrag paa 5 pCt. i Bestillingsmændenes Lønninger vil jeg ogsaa sige, at jeg ikke anser det for rigtigt, at man i sin Tid er kommen ind paa at gjøre Undtagelser fra den almindelige Bestemmelse for flere Bestillingsmænds Vedkommende, medens Bestemmelsen gjælder for alle andre. Nu vil jeg ved denne Leilighed sige, at man saa lidt paabe-raaber sig Statens Stilling til deres Embedsmænd og sammenligner den med den private Arbeidsgivers Stilling til sine Folk. Men nu have vi jo ogsaa Tilfælde, hvor Staten er privat Arbeidsgiver, nemlig i sin Jernbane-drift. Det er ikke nogen Statsdrift men en privat Drift, som Staten har overtaget, og hvor Staten er en privat Arbeidsgiver. Der viser det sig, at Staten ingenlunde tror at burde stille sig saaledes, som man mener, at private Folk bør stille sig. Staten lønner her som privat Driftsherre de Folk, der skulle tjene den, ganske overordentlig daarligt, — jeg havde nær sagt: usselt, men trods dette indskænker den sig ikke til at tage 5 pCt. af deres saare ringe Løn til deres Selvpensionering, men den tager 10 pCt. Som privat Arbeidsgiver tager Staten altsaa 10 pCt. af den meget ringe Løn, som den giver de Folk, den tager i sin Tjeneste. Naar Staten som privat Mand giver et saadant Exempel, kan det ikke nytte, at man paatalder private Mænds Exempel i lige Tilfælde. Men Et vil jeg dog sige endnu med Hensyn til de 5 pCt. Afdrag, og det er, at da denne Bestemmelse blev indført i den første Lov, blev der ogsaa indført en Bestemmelse om, at der indtil videre skulde forholde saaledes og saaledes med dette Afdrag, samtidigt med at det blev bestemt, at der i næste eller næstnæste Samling skulde blive forelagt et Lovforslag, der nærmere skulde bestemme Fremgangsmaaden med Hensyn til dette Afdrag. Dette